

ГОРАН ШУШЉИК О РЕЖИЈИ "САБЉЕ ДИМИСКИЈЕ" АЦЕ ПОПОВИЋА - ГОРКЕ ФАРСЕ У ЈЕДНОМ ПАРЧЕТУ

НАША ВЕСЕЛА ЧАМОТИЊА

Ацино дело врца од живојиа, ритма, музике, страсти за позориштем

ПРЕДСТАВА "Свињски отац" (режија Егон Савин) онедавно се "угнездилa" на репертоару УК "Вук Караџић", а ускоро ће се још један комад Аце Поповића наћи у истој кући - "Сабљу димискију" поставља на сцену Горан Шушљик. Познатом глумцу биће то четврта режија ("Два витеза из Вероне", "Шуман - песник звука", "Вишња у чоколади"), а за њу је одабрао мало извођен Поповићев текст, награђен на Стеријиним позорју давне 1965. године.

Премијерно извођење "Сабље димискије" гледаћемо у "Буку" 8. маја, док се у Атељеу 212 припрема још један наслов познатог писца: после "Смртоносне мотористике", Егон Савин режира на истој сцени Поповићев "Пазарни дан". Тако се после неких година одсуствовања, један од најзначајнијих драмских писаца двадесетог века враћа у српски театар.

- Аца Поповић је атипично, не само позоришно биће. Посматрајући његов животни пут, видимо да нигде није могао да буде смештен, нигде одређен... Његово драмско дело, такође, не може бити посматрано на традиционалан, теоретски начин. Па ни ја не могу до краја да проникнем у разлоге зашто сам одабрао да режирам баш овај комад - каже Горан Шушљик. - Оно што ме је, пре свега, повело у "Сабљу димискију" је исконски смех. И у овом комаду Поповић фантастично барата са свим позоришним елементима: жанром, језиком, једном зачудном позоришном игром која се не подаје на прву лопту.

Шушљик додаје да иако је често сматран неразумљивим, чак и херметичним писцем, као и сви велики аутори припада светској баштини, без обзира на то што су његове теме "локалне" и најчешће се баве периферијом и

људима с маргине. И у овом комаду Поповић се поиграва са тим менталитетом, чија нас неуништивост колико плаши, толико и одржава у животу. "Сабља" (окарактерисана као "горка фарса у једном парчету") по речима редитеља пружа довољно аутентичних и сочних разлога за игру:

- Ацино дело врца од живота, ритма, музике, страсти за позориштем. У "Сабљи димискији" време је одредио као "једном после једног од многих ратова": тројица Срба нашла су се за истим кафанским столом и са осећањем да не могу ништа учинити... Иако је текст настао шездесетих година прошлог века, и у наше доба исказује се оно што јесмо и што ћемо ново бити не бајећи се историјом већ сентименталним посматрањем властите судбине као центра света. Из тога произилази и потреба да се задрже време и простор, па је једна од главних карактеристика комада та нека весела, односно тужна чамотиња. У односу на шездесете данас је чак тај угао препознатљивији. Док је оно било време социјалистичке изградње, лабавог тоталитаризма, лаганог отварања према свету - сада су ствари "отворене" на други начин, па је и егзистенција другачије доведена у питање.

Редитељ наглашава да у сарадњи са глумачком екипом (Небојша Глоговац, Никола Ђуричко, Маринко Мацгаль, Борис Миливојевић) "Сабљу димискију" ствара у "апсолутној могућој мери" као комедију:

- Поред три лика је и четврто ("лице с мишљу"), како га је Аца назвао у целој тој папазјанији) које до краја комада и представе остаје тајна. Значајан део приче је шест женских ликова (иначе студенткиња глуме) у функцији ироничног музичког коментара, на тему шта је Србија...

А, на питање зашто данашње доба никако да "изроди" неког новог Ацу Поповића, Шушљик одговара:

- И време се променило. Данас је драмски писац у другачијој ситуацији, али је и за Ациног живота било мало њему сличних. Та врста памети и интелекта не дешава се често. Кад већ говоримо на ту тему, и кинематографији недостају ствараоци какве смо имали у Ацино доба. Сliku нашег времена најбоље препознајемо кроз својврсту трагедију, злоупотребу индивидуалности. Толики "интензитет" личности, а личности - нема. Аца Поповић у својој свремености помоћи ће нам да објаснимо ту врсту феномена, на један скривен начин. Иначе, чини ми се да је у целом свету тако. Данашње претеране слободне можда ће нас, ипак, после неког времена вратити, условно речено - добром конзервативизму.

Наш саговорник каже да промене већ може да уочи на

"малом узорку", посматрајући рад студената глуме:

- Пре неколико година био сам зачуђен њиховим погрешним односом према ономе што јесте театар. Сада, радећи ову представу, сусрећем се са сасвим другом енергијом. Препознајем једну израженију одговорност, дисциплину, потребу да се уложи истински труд око малих задатака. То је део ауторитета који припада позоришту. Такође, верујем да свако од нас има у себи неко дугме, инструмент који коригује и препознаје праве вредности... ■

В. СТРУГАР

ПЛАНОВИ

- ПАРАЛЕЛНО са овом представом теку и моје глумачке пробе у Овидијевим "Метаморфозама", које Александар Поповски припрема за сцену ЈДП. Други пут сам се нашао и у "улози" продуцента: филм "Травелатор" Душана Милића тренутно је у фази постпродукције.

